

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **R. Z.**
zastoupen advokátem Mgr. Kamilem Fotrem
sídlem Náchodská 760/67, 193 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2017, č. j. MSK 60156/2017, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

1. Žalobce byl uznán vinným z dvou přestupků: 1. Přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje

účinných ke dni spáchání přestupků (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl

dopustit tím, že dne 29. 12. 2016 v 16:23 hodin, v obci Třinci, místní části Oldřichovice, na místní komunikaci, u restaurace Park Villa, domu čp. 786, ve směru jízdy od místní části Tyra k silnici I. třídy č. 11 v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Volkswagen Golf, RZ X v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou ještě byl pod jeho vlivem, kdy ověřeným a kalibrovaným analyzátozem alkoholu v dechu Dräger Alcotest 7510 byla Policií České republiky u něj zjištěna jako nejnižší prokazatelná hladina alkoholu v krvi nejméně ve výši 0,27 g/kg. Tímto svým jednáním porušil povinnost podle ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. 2. Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 29. 12. 2016 v 16:23 hodin, v obci Třinci, místní části Oldřichovice, na místní komunikaci, u restaurace Park Villa, domu čp. 786 při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Volkswagen Golf, RZ X neměl u sebe řidičský průkaz (na výzvu policisty doklad nepředložil ke kontrole). Tímto svým jednáním porušil povinnost podle ust. § 6 odst. 7 písm. a) v návaznosti na ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu. Za uvedená jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 5 písm. c) a odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o přestupcích“) sankce, a to pokuta ve výši 4000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Správní orgán I. stupně, Městský úřad Třinec, odbor dopravy, rozhodl o vině žalobce dne 28. 3. 2017 rozhodnutím pod č. j. MěÚT/15015/2017, č. sp. MěÚT/00392/2017/Do/Dk/DP-4 tak, jak uvedeno v 1. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v 1. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisové dokumentace obsahující úřední záznamy, oznámení přestupku sepsaného na místě, záznamy o dechových zkouškách, výpis z evidenční karty řidiče, kalibrační protokol a ověřovací list.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí Městského úřadu Třinec ze dne 28. 3. 2017, č. j. MěÚT/15015/2017 změnil co do uložené sankce tak, že pokutu snížil na 2500 Kč, ve zbytku odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný obšírně vypořádal s jednotlivými námitkami odvolatele (žalobce), přičemž dal za pravdu správnímu orgánu I. stupně, co do zjištění o spáchání předmětných přestupků odvolatele (žalobce). Žalovaný se však již neztotožnil se správním orgánem I. stupně v otázce uložení sankce, když nenalezl žádné okolnosti případu, které by uložení přísnější sankce odůvodňovaly, proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil a uložil nejnižší možnou pokutu.

Obsah žaloby

4. Žalobce se proti napadenému rozhodnutí vymezil v několika následujících bodech: (i) žalovaný svým rozhodnutím překročil princip dvojinstančnosti správního řízení, když sám snížil sankci, neboť se neztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně o zavinění (obviněného) žalobce ve

Shodu s prvopisem potvrzuje

formě

vědomé nedbalosti, nýbrž dospěl k závěru o nedbalosti nevědomé; (ii) správní orgány neměly dostatečné podklady k učinění závěru o zavinění obviněného (žalobce); žalovaný se nevypořádal s námitkou nedostatku podkladu pro vydání rozhodnutí, když odvolatel (žalobce) poukazoval na to, že úřední záznamy nejsou důkazními prostředky; (iii) správní orgány nesprávně vycházely z výsledku dechové zkoušky jako z objektivního důkazu, a to přestože obviněný (žalobce) s výsledky nesouhlasil a spis neobsahuje metodiku ČMI, o kterou se však správní orgány opírají; (iv) správní orgány neprovedly výsledky zasahujících policistů; (v) žalobce odmítl (resp. neautorizoval) výstupy měření

provedení orientačního vyšetření, pročez mělo být podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb.,

o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tabákový zákon“) k výsledkům přihlíženo, nadto podle žalobce nedošlo k ukončení měření, neboť každé měření končí výstupem o měření, nikoli měřením samotným; (vi) policisté postupovali v rozporu s návodem k použití měřicího přístroje.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že zopakoval argumentaci napadeného rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že orientační dechová vyšetření bylo řádně ukončeno provedením druhého z obou měření, a to bez ohledu zda žalobce s výsledkem měření souhlasil či nikoli. Mimo vyjádření k žalobě žalovaný též vyjádřil souhlas s tím, aby soud o věci rozhodoval bez nařízení jednání.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

6. Dne 26. 1. 2017 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 11. 1. 2017 a předvolání k ústnímu jednání na 13. 2. 2017. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je následující:
 - oznámení přestupku PČR ze dne 30. 12. 2016;
 - úřední záznamy PČR ze dne 29. 12. 2016 vypracované nstržm. Bc. T. B. a nstržm. T. M.;
 - výstupy z analyzátoru alkoholu v dechu Dräger č. ARZM-0353 ze dne 29. 12. 2016 s výsledky 0,51 ‰ v čase 16:23:27 a 0,47 ‰ v čase 16:29:36;
 - úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky ze dne 29. 12. 2016, č. j. KRPT-290046-1/PŘ-2016-070221, pořízený PČR Frýdek-Místek, včetně příloh – poučení;
 - kopie protokolu o zkoušce analyzátoru alkoholu v dechu Dräger č. ARZM-0353 ze dne 18. 8. 2016;

Shodu s prvopisem potvrzuje

- kopie ověřovacího listu č. 7051-OL-D0320-16 analyzátoru alkoholu v dechu Dräger č. ARZM-0353 ze dne 29. 2. 2016;
 - oznámení přestupku sepsáno ručně na místě spáchání přestupku;
 - výpis z evidence řidičů osoby žalobce ke dni 9. 1. 2017;
 - protokolu o ústním jednání ze dne 2. 3. 2017, na kterém byly provedeny listinné důkazy;
 - rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravného přestupku ze dne 28. 3. 2017 vydané pod č. j. MěÚT/15015/2017, č. spisu. MěÚT/00392/2017/Do/Dk/DP-4.
7. Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 11. 4. 2017 blanketní odvolání, přičemž bylo doplněno podáním ze dne 18. 4. 2017 a dne 2. 5. 2017 bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

Právní úprava

8. Podle ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu *řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.*
9. Podle ust. § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu *řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz.*
10. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.*
11. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

Právní posouzení věci samé

12. Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřípustná. Poté Krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje

13. Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:
14. Krajský soud se neztotožňuje s první žalobní námitkou, neboť nedospěl k závěru, že by byl žalobce postupem žalovanému zkrácen na svém právu odvolat se proti správnímu rozhodnutí, resp. nedošlo k překročení principu dvoustupňového rozhodování. Je potřeba zdůraznit, že tato námitka se vztahuje pouze k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť právě u něj žalovaný dospěl k závěru o jiné formě nedbalostního zavinění.
15. Na správní řízení se pro účely soudního přezkumu nahlíží jako na jeden celek, tento závěr odpovídá ustálené judikatuře správních soudů, např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 24/2000-39, podle něhož tvoří správní řízení jeden celek až do pravomocného rozhodnutí, přičemž vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze odstranit i v odvolacím řízení. V dané věci nemůže být pochyb, že přestupek byl spáchán minimálně ve formě nedbalosti nevědomé ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, neboť žalobce měl a mohl vědět, že jako řidič je povinen mít při řízení motorového vozidla u sebe řidičský průkaz, když se jedná o povinnost řidiče podle ust. § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu, kteréžto je každý řidič povinen znát podle zásady *ignorantia legis non excusat* (neznalost zákona neomlouvá). Jakýkoli důkaz svědeckou výpovědí policistu nebo i samotného žalobce, by mohl vést pouze k závěru o závažnější formě zavinění – a ano, z tohoto pohledu je možno správním orgánům vytknout, že nevyslechly policisty, aby se například dozvěděli o skutečnostech, které by svědčily o úmyslu žalobce a třeba uložily trest přísnější, ale to zajisté není záměrem žalobce. Skutková zjištění byla v tomto směru dostačující. Odvolací správní orgán tedy nepřekročil svou pravomoc, když pouze vyslovil jiný právní názor na skutková zjištění správního orgánu I. stupně, a tento odlišný názor v konečném důsledku vedl ke zmírnění uložené sankce.
16. Pouze pro úplnost soud konstatuje, že v projednávané věci nebylo povinnosti správních orgánů provádět výslech zasahujících policistů za účelem prokázání porušení ust. § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu jako takového, když žalobce po celou dobu správního řízení ani nenaznačil, že by řidičský průkaz měl u sebe, a vždy pouze polemizoval o spáchání druhého přestupku, tj. přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Správním orgánům tedy postačila zjištění z úředních záznamů, resp. oznámení sepsaného na místě přestupku, když by případní svědci, zasahující policisté, pouze potvrdili co sepsali a další zjištění by od nich již nebyla potřebná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44, všechna odkazovaná správní rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k následujícímu závěru: „[p]ředmětný přestupek je přitom v dané chvíli spáchán prostým nekonáním, nelze jej tedy prokázat dalšími listinami či fotografiemi. Bylo by možno jej prokazovat výslechem zasahujících policistů, jeho obsahem by však bylo pouze potvrzení, že je pravdou, co policista zapsal v dané chvíli do oznámení přestupku.“)
17. Následující žalobní námitky se dále týkají pouze přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona

o silničním provozu, a zároveň jsou spolu vzájemně propojeny, pročez je soud vypořádá souhrnně.

18. Krajský soud připomíná, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn. Důležité je pouze to, že u něj byl alkohol zjištěn (srov. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, kde Nejvyšší správní soud zdůraznil zásadu tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel). Prokáže-li správní orgán byť jen marginální přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou bez dalšího naplněny znaky skutkové podstaty předmětného přestupku. Ke spolehlivému zjištění minimálního množství alkoholu v krvi u řidiče dojde při zohlednění možné odchylky měření přístroje (0,04 g/kg) a přepočtový faktor (0,2 g/kg). Jsou-li tyto hodnoty odečteny od výsledku dechové zkoušky, děje se tak ku prospěchu řidiče. Pokud tedy žalobce nadýchal více než 0,24 g/kg alkoholu v dechu je nutno [při vyloučení dalších možných vlivů (kontaminaci dutiny ústní, jež vede ke zkreslení výsledku dechové zkoušky), k čemuž se je užito opakování dechové zkoušky za dodržení podmínek stanovených v pracovním postupu Českého metrologického institutu (dále jen „Pracovní postup ČMI“) – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68] dospět k závěru o naplněnosti materiální stránky skutkové podstaty předmětného přestupku.
19. V daném případě byly splněny podmínky pro využití výsledků dechových zkoušek jako podkladu pro vydání rozhodnutí o vině žalobce, když druhé, kontrolní měření bylo učiněno po více než pěti minutách s výsledkem, který se od prvního nelišil o více než 10 %. Jakákoli polemika žalobce o nesouhlasu *ex post* je bezpředmětná, neboť průkazné měření existuje a je zároveň způsobile, jak uvedeno výše, sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí správních orgánů. Ustanovení § 16 odst. 2 tabákového zákona předpokládá dvojí formu vyšetření alkoholu v těle testované osoby: orientační vyšetření (roz. zkoušku na obsah alkoholu v dechu) nebo odborné lékařské vyšetření, a to u osoby, která se odmítne podrobit vyšetření orientačnímu, jak správně dovodil i žalobce. Avšak žalobce se evidentně orientačnímu vyšetření podrobil, když existují záznamy o těchto vyšetřeních, pročez nebylo potřeba přistupovat k vyšetření lékařskému. Skutečnost, že žalobce odmítl výstupy z měřicího zařízení podepsat a *ex post* orientační vyšetření odmítá, nic na jeho faktickém podrobení se tomuto vyšetření nemění.
20. Nebylo povinností správních orgánů ani zahrnovat tzv. pracovní postup ČMI do obsahu spisu a ani jej provádět jako důkaz, když jeho obsah je možno považovat za skutečnost známou z úřední činnosti a též činnosti správních soudů (např. shora uvedené řízení vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 126/2011). Je pravdou, že správní orgány sice nekonkretizovali úřední činnost či postup, ze kterých jejím pracovní postup ČMI znám, jak požadováno v obecné rovině rozhodovací praxí soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58). V předmětné věci však tato vada nedosáhla intenzity, která by jakkoli objektivně zasáhla práva žalobce, neboť ten ani netvrdí nedodržení pracovního postupu ČMI, a bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje

správním orgány, jak uvedeno výše, aplikován správně. Pokud by soud napadené rozhodnutí pro

tuto vadu zrušil správní orgány by pouze formálně provedly důkaz pracovním postupem ČMI avšak s naprosto stejnými závěry, které jsou již dnes uvedeny v jejich rozhodnutích. Je též nepochybné, že

se žalobce s předmětným pracovním postupem ČMI seznámil, neboť soudu sám předložil.

21. Rovněž se soud nemůže přiklonit ani k závěru o nesprávném použití měřicího přístroje ze strany zasahujících policistů, když jak bylo popsáno výše, byla vyšetření dechu provedena v souladu s pracovním postupem ČMI, neboť dvojí měření odstranilo pochybnosti o přítomnosti externích vlivů na výsledek prvního měření. Je nepochybné, že policisté PČR kontrolu dechu řidičů provádějí jako rutinní úkon, přičemž ze správních spisů nebo vyjádření žalovaného nevyplývaly žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly nestandardnímu průběhu orientačního vyšetření. Žalobcovy argumenty zůstaly pouze v obecné rovině polemiky o možném hypotetickém pochybení policistů.
22. Ani konečně ani u druhého přestupku nebylo povinnosti správních orgánů provádět výsledky zasahujících policistů, když existoval objektivní podklad pro vyslovení viny žalobce (výstupy z analyzátoru alkoholu v dechu Dräger č. ARZM-0353 ze dne 29. 12. 2016), který nebyl žalobcem relevantně zpochybněn, a to i přes jeho podrobnou filipiku proti rozhodnutí žalovaného a postupu zasahujících policistů.
23. Správní orgány tedy shromáždily dostatek relevantních podkladů k vyslovení viny žalobce ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.

Závěr a náklady řízení

24. Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci přestupků, když řádně odůvodnily naplnění skutkových podstat. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.
25. Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aniž by nařizoval jednání podle ust. § 51 s. ř. s. zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.

26. O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, které by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava dne 14. března 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně